

«... Μετὰ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς Γερμανίας ἢ Ἀγγλίας ἐκρινεν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν σιγμὴν διὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς Τουρκίας».

(«Ἀλήθεια» Μαΐου 7, στήλη 5, γράφει Κλ. Νικολαΐδης).

«... ἐν ταῖς προμνηθεῖσιν ἐφημερίσιν».
(«Σύμπαν» Δ. Ζαλούχου (δηλαδὴ Ζαλουχοποιή-
μένη «Astronomie Populaire τοῦ Flammarion») στὸν Ἐπίλογον).

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν
καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου.

Λουκ. 15.

Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ πρὸς πολὺ καὶ ποῖος ὀλίγο
ξέρει τὸν Ἄσωτον Γιὸν, τὸν πονόψυχο Πατέρα, τὸν
Παραπονηρὴν Ἀδερφόν, ξέρει τῆς ἀσωτίας τὰ βάσανα,
τῆς μετάνοιας τὴ δύναμιν, τῆς πονοψυχίας τὴ
γιατρείαν, τὸ γλυκὸ μάλλωμα τοῦ σκληροῦ παρα-
πόνου.

Ἐφυγε ὁ Ἄσωτος Γιὸς μακριὰ ἀπ' τὸν πατέρα
του, ποῦ εἶτανε τόσο καλὸς καὶ τοῦδωκε τὴν κληρο-
νομίαν του, πρὶν τοῦ καιροῦ του, κ' ἐπέσε στὶς πα-
ραλυσίας τῆς ζηνητείας, ὅπου τοῦ ἐφάγανε πεσὶ καὶ
κόκαλον, τὸ πουργί του, τὸ κομμί του καὶ τὴν ψυχὴν
του μαζί. Τὸν ἤβρανε ἐπειτα οἱ συφορές ποῦ ἀκολου-
θοῦνε τὴν καθὲ παραλυσίαν· οἱ ψευτικοὶ φίλοι τὸν ἀφή-
σανε καὶ κατάντησε σὲ τέτλια ἀπελπισίαν ποῦ πῆγε
καὶ γίνηκε κοπέλλι κ' ἐβόσκε χοίρους, πολλὰ δουλειὰ
κ' ὀλίγο ψωμί, ποῦ ἐβόσκε με λεχουδιὰ τὰ ξυλοκέ-
ρατα ποῦ τρώγανε οἱ χοῖροι κ' ἐλόγιαζε μεγάλο του
καλὸ νὰ μπορούσε νὰ γεμίση μ' αὐτὰ τὴν κοιλιὰν
του. Τότε θυμῆθηκε τὸν καλὸν του τὸν πατέρα, τὰ
καλὰ τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν καλοπέραση τῶν κο-
πελλίων του. Τὸ πῆρε ἀπόφασιν νὰ γυρίση στὸν πα-
τέρα του, νὰ πῆσῃ στὰ πόδια του, νὰ ζητήσῃ συχώ-
ρησιν, καὶ γὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τονε πάσῃ κοπέλλι
του. Ἔτσι τὰποφάσισε, ἔτσι τὸκαμε· ἡ ψυχὴ τοῦ κα-
λοῦ πατέρα ἐμαλάκωσε καὶ μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά δέ-
χτηκε τὸν παραλυμένον. Προστάζει νὰ τονε τιμῆσου-
νε σὰ γιὸ του, νὰ τονε ντύσουνε ἄρχοντικά, καὶ νὰ
σφάξουνε τὸ θρεφτὸ μοσκάρι, νὰ τοιμάσουνε γλέντι νὰ
χαροῦνε οἱ σπιτικοὶ κ' οἱ φίλοι. Ὁ πρωτογιὸς ἐβόσκε
ἀπ' τὸ πρηγνῆρι κ' βῆεν ἐγύρισε ἀπ' τὴν ἐξοχὴν τὸ
βράδιν κ' ἀκούσε τὴν χαρὰν ποῦ γινότανε στὸ γονικόν
του σπιτί καὶ ἔμαθε τὴν ἀφορμὴν τῆς, θυμῶσε γιὰ τὴν
πατρικὴν του μακροθυμίαν καὶ πικρὰ παράπονα φύγα-
νε ἀπ' τὸ στόμα του. Μὰ ὁ σπλαχνικὸς πατέρας ποῦ
συχώρησε τὸν ἄσωτον, ἤξερε νὰ μαλακώσῃ καὶ τὸν πα-
ραπονηρὸν με τὸ συμπάθειον ποῦ εἰδεινε στὶς ἀδυνα-
μίας καὶ τοῦ μιανοῦ καὶ τῶν ἀλλοιῶν. Κι' ἔτσι χαρὰ
κ' ἀγαλλίασιν μπῆκε στὸ λυπημένον σπιτί ἀπ' τὴν
μετάνοιαν τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τοῦ πατέρα τὴ συγκα-
τάβασιν.

Πόσα καὶ πόσα μυρωδάτα λουλούδια, πόσες παν-
έμορφες διδάχες μπορούμε νὰ πάρουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν
σημαφτικὴν παραβολήν! Πρὸ φέρνει τὸν ἄνθρωπον ἢ ἄ-
σωτον· πὼς ὁ ἄνθρωπος, ὅσο κ' ἂν ξεπέσῃ, δὲν πρέ-
πει νὰ χάσῃ τὰ θάρρη του, γιὰτὶ στὴν καλὴ θέλησιν
πάντα μπορεῖ νὰ βρεθῇ σωτηρία· πόσο ὠραίους καρ-
ποὺς βγάξει ἡ ἀληθινὴ μετάνοια· πόσο ἀπέραντη εἰ-

καὶ ἡ σπλαχνία τοῦ πατέρα, τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ!
Καὶ πόσα πόσα!

Ὁ ἄσωτος—καὶ δὲν εἶν' ἄσωτος μονάχα κείνος
πρὸ τρώγει τὸ βίος του μεθυσία καὶ σὲ παραλυ-
σίες· ἄσωτος καὶ χειρότερος μάλιστα εἶναι κείνος ποῦ
ἀσωτεύει τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ τοῦ δόξαν οἱ ἄλλοι.
Ἄσωτος εἶναι ὁ Κυβερνήτης, ὁ Ἀρχοντας, ὁ Βασιλεὺς
ὅπου τὸ ἔθνος τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὅλα του, ζωὴν, τι-
μὴν, προκοπὴν, τὰ περιβλεπόμενα του, τὰ τωρινὰ καὶ τὰ
ὑστερνὰ του, κ' αὐτοῦ καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται γιὰ
τοῦτα παρὰ κοιτάζει μονάχα τὶς ἀπολαβὰς του καὶ
τὶς δόξας τοῦ ἀξιομάτου του. Ἄσωτος καὶ παραλυμέ-
νος, γιὰτὶ ἐπέταξε στοὺς πέντε ἀνέμους τὸ τιμημένον
πίστεμμα, ὅπου τὸ ἔθνος παράδωκε στὴν ἀξιοσύνην του.
Ἄσωτος εἶναι ἡ ἐκκλησιά· ὁ Θεὸς τῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ
ἐρρὸ ὄρισμόν ν' ἀναβρῆσῃ τὸν κόσμον σ' ἀγάπην καὶ φῶ-
σον Θεοῦ, κ' αὐτὴ ποτὶ τῆς δὲν ἐνοιαστήθηκε γιὰ τέ-
τιον πρᾶγμα, παρὰ με κατὶ ξερῶν τύπων καὶ φου-
σκωμένα λόγια, πασκίζει νὰ φυλάγῃ τὴ θέσιν τῆς
καὶ τίποτα ἄλλο. Ἄσωτοι εἶναι... καὶ ποιοὶ δὲν
εἶναι; Ποιὸς κάνει καλὴν χρῆσιν τῶν θεϊκῶν δώρων;
Ποιὸς εἶναι ἄξιος τοῦ ὄρισμοῦ, ὅπου τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός;
Λοιπὸν ὁ Ἄσωτος, βασιλεὺς ἢ χωριότης, ἐκκλησιά
ἢ κοινωρία, ἔθνος ἢ κράτος, ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ
ξεπέσῃ, θὰ καταντήσῃ σὸν τὸν Ἄσωτον Γιὸν, νὰ θεω-
ρᾷ εὐτυχία του, ἂν μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν του
σὸν ἕνα χόιρον γεμίζοντάς τὴν κοιλιὰν του ἀπ' τὰ
ξυλοκέρατα ἢ τὰ βελάνια τῶν χοίρων, ὅπου κατάν-
τησε νὰ βόσκῃ. Ἐμεῖς οἱ τωρινοὶ Ρωμιοὶ, οἱ ἄσωτοι
Ρωμιοὶ, μεγάλο μας καλὸ λογιάζουμε, ἂν ἕνας μι-
κρὸς ἢ μεγάλος εἴπῃ κατὶ καλὸ γιὰ μᾶς, με τὴν
καρδιὰν του ἢ γιὰ περίπαισμά· μ' αὐτὸ τὸ τίποτα
φουσκώνουμε, τσιρίζουμε, ξεφαντώνουμε. Ποτὶ μᾶς
δὲν ἐσκεπτήκαμε, πὼς θὰ γίνουμε ἱκανοὶ, ἂν εἴμαστε
κληρονόμοι τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Ρωμιῶν, με τὸ σπα-
θί μᾶς; καὶ τὴν ἀξιοσύνην μᾶς νὰ πάρουμε τὴν κλη-
ρονομίαν τῶν πατέρων μᾶς, παρὰ κοιτάζουμε καὶ τρέ-
χουν τὰ σάλια μᾶς, ἂν μᾶς φωνάξῃ κανένας πὼς εἶ-
ναι φίλος μᾶς, καὶ πὼς ἔχουμε μεγάλα δίκια στὴν
Ἀνατολήν. Ξυλοκέρατα καὶ βελάνια εἶν' αὐτὰ τὰ
λόγια γιὰ τὴν ἄσωτην κοιλιὰν μᾶς. Ποτὶ μᾶς δὲν ἐ-
σκεπτήκαμε πὼς καλύτερον φίλον ἀπ' τὸν ἑαυτό μᾶς
δὲν ἔχουμε καὶ πὼς αὐτὸν τὸν φίλον τὸν ἐκάμαμε νὰ
μὴ φελέῃ τίποτα, νὰ μὴν τὸν λογαριάζουν γιὰ τίπο-
τε μὴδὲ κείνοι ποῦ χτὲς ἀκόμα δὲν τοὺς ἐθωροῦσαμε
καλοὺς μὴδὲ γιὰ παραγιούς μᾶς. Ὅταν ὁ καθένας δὲν
κάνῃ χρῆσιν τοῦ λογικοῦ του, τῆς φρονιμάδας του, ὅ-
ταν δὲν στέκῃ ἄξιός τοῦ προορισμοῦ του, εἶναι ἄσω-
τος καὶ παραλυμένος καὶ καταντεῖ στὸ ζέπεσμα, βό-
σκει χοίρους καὶ καλοτυχία του λογιάζει νὰ γεγῆ ὁ
μοτραπέζος τοῦ κοπαδιοῦ του. Κι' ὅταν καταλάβῃ
αὐτὸν τὸν ζέπεσμόν πρέπει νὰ ἀπελπισθῇ; Πρέπει νὰ
σταυρώσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ πῇ: πάει πλειά, χά-
θηκα; ἐλπίδα σωτηρίας γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει; ἄς
πετάξω τὰ μυαλά μου στὸν αἶρα, ἢ ἄς ἀπομείνω
ἔτσι κακομοιριασμένος; Ὁχι, ποτὶ φτάνει νὰ κατα-
λάβῃ πὼς γιὰ τὰ κακὰ ποῦ ἤρτανε στὸ κεφάλιν του
ἐφταιξε ὁ ἴδιος καὶ κανένας ἄλλος καὶ πὼς γιὰ νὰ
διωρτώσῃ τὰ κακὰ φτάγει ν' ἀλλάξῃ ζωὴν καὶ τὰ
φταιξιμάτα του νὰ τὰ ρίξῃ κατὰ μέρος. Ὁ Θεὸς
εὐτὺς στὴν ἀληθινὴν μετάνοιαν δίνει τὴν θεϊκὴν του
συντροπήν, γίνεται συντρέχτης τοῦ μετανοήσαντος ἀ-
μαρτωλοῦ ὁλόχαρος· λίγα τοῦ γυροῦει καὶ πολλὰ τοῦ
δίνει. Κοπέλλι τοῦ ζητεῖ νὰ τονε κάμῃ καὶ κείνος
τονε κάνει ἀφέντην, ἐνὼ ἡ ἀσωτία ἀπ' ἀφέντην τὸν ἐ-
καμε κοπέλλι, τὸν ἐστελεῖ στὸ χοιρομάστιν. Καὶ φέ-
βαια. Κοιτάξτε τὸ Ἄσωτον τὸ Κράτος μᾶς. Γρη-
νιαίει πὼς δὲν ἔχει στρατοὺς καὶ στόλους· ζητιανεῖ

νὰ κάμῃ· γίνεται λοταρτζής κ' ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ
εἶναι ἄσωτος. Μὲ τὴν ζητιανείαν καὶ τὴν λοταρία του
μαζώνει πάντα, με τὴν μεταθεσιν τοῦ ὑπαλλήλου του
πετᾷ δεκαπέντε στοὺς δρόμους, με τὴν ἀναμελιὰν του
νὰ προστατέψῃ τὸ λαὸν του χάνει σὲ αἶμα καὶ σὲ
χρήματα πενήντα καὶ πάει λείοντας, στὸ τέλος γί-
νεται χοιροβοσκός καὶ λήγεται τὰ ξυλοκέρατα. Δὲ
συμαζώνεται παρὰ κυλιέται στὴν ἀσωτία τῆς ἐξου-
σίας καὶ σαλιαρῆζει μονάχα λόγια, τὰ λόγια ποῦ λέν
οἱ μεθυσμένοι ἀπάνω στὴν κρασοκατανυξὴν τους.

Φτάνει νὰ θελήσῃ αὐτὸς ὁ ἄσωτος νὰ νοικοκυ-
ρευτῇ, φτάνει νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ κατὶ τι καὶ θὰ
γίνῃ μεγάλο, θὰ γίνῃ ἀφέντης.

Δὲν πρέπει ὅμως κ' ὅποιος κάνει τὸ χρέος του
σ' αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ τὸ ἔχῃ πολὺ ἀπάνω του καὶ
νὰ ζητᾷ νὰ κανονίζῃ καὶ τῶν ἄλλων τὴν διαγωγήν.
Δὲν πρέπει νὰ μοιάζῃ τοῦ Παραπονηρῆ Γιου, ποῦ
ἀντὶς γιὰ νὰ χαρῆ με τᾶδερφοῦ τὴ σωτηρία ἐπίασε
νὰ γκρινιάζῃ καὶ νὰ κυκνιέται πὼς αὐτὸς ποῦ εἶτανε
κ' εἶτανε δὲν ἀκούσε ποτὶ ἕνα εὐχαριστῶ. Ὁχι, δὲν
πρέπει τὸ χρέος του ὁ καθένας πρέπει νὰ τὸ κάμῃ
γιὰτὶ εἶναι χρέος του κ' ὄχι γιὰ νὰ τοῦ ποῦνε σπολ-
λάτῃ· τὸ χρέος εἶναι δικόν σου, δὲν εἶναι τοῦ ἄλλου,
γι' αὐτὸ ὁ ἄλλος δὲν ἔχει καμμιὰν ὑποχρέωσιν ἀπέ-
ναντί σου, καὶ σ' ὅ,τι εἶναι δική σου δουλειὰ μπορεῖ
νὰ κάμῃ τοῦ κεφαλιοῦ του χωρὶς νὰ σ' ἀρωτήσῃ.
Πόσους καὶ πόσους ἔχουμε τέτοιους. Πρέπει ὅμως αὐ-
τοὶ νὰ προσέχουν γιὰτὶ θὰ κινυνέψουν νὰ πάθουν
κείνο ποῦ ἐπαθε ὁ παραπονηρῆς πρωτογιὸς. Ἀποκά-
του ἀπ' τὴν γλυκάδα κρύβεται πικρὸ μαθημα στὰ
λόγια τοῦ πατέρα: Ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά
σου· ἐπρεπε ὅμως νὰ χαροῦμε καὶ νὰ φραθοῦμε γιὰτὶ
αὐτὸς ὁ ἀδερφός σου ἦτανε πεθαμένος κ' ἀναστή-
θηκε, χαμένος καὶ βρέθηκε. Κακὸ παιδί, σὸν νὰ τοῦ
λέγῃ, ποῦ ἔρχεσαι αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ πικράνῃ, τὴ
χαρὰν μου μιλώντας μου γιὰ περιουσίας καὶ κληρονο-
μίας. Πάρε τα ὅλα δικά σου· ἄφησε με ἡσυχῶ νὰ
γιορτάσω τὴν χαρὰν ποῦ ξανακείδα τὸ πεθαμένον μου
παιδί, ποῦ ξαναβρῆκα τὸ χαμένο μου γιόν. Τὶ ἀξίζει
τὸ βίος ποῦ φοβᾷσαι μὴ ἔσοδευτῇ μπρὸς στὴν δική
μου χαρὰν! Κακὸ παιδί, ποῦ δὲν ξέρεις πὼς ἡ χαρὰ
εἶναι τὸ πειὸ μεγάλο ἀγαθόν, ποῦ δὲ νοιώθεις πὼς ἡ
σωτηρία ἐνός δικοῦ σου ἀξίζει ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ
κόσμου. Τὶ μοῦ χτυπᾷς τὶς δουλειὰς σου καὶ τὴν
ἀπομονήν σου; Πάρε τα ὅλα καὶ ἀφίσε με ἡσυχῶ.

Καὶ πόσα μαθήματα ἀκόμα δὲν μπορούμε νὰ
βγάλωμε ἀπ' τὴν ὁμορφὴν μᾶς παραβολήν! Ἐμεῖς
στὴν καταντηὰν ποῦ εἴμαστε πρέπει νὰ μετανοήσωμε
καὶ νὰ θυμώσωμε πάντα κείνο ποῦ σκέφτηκε ὁ
Ἄσωτος, νὰ πέρνομε στὰ πόδια τοῦ οὐρανοῦ μᾶς
πατέρα καὶ νὰ τοῦ εἰποῦμε: «Πάτερ, ἡμάρτομεν
εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέτι ἐσμὲν
ἄξιοι κληθῆναι υἱοὶ σου». Πάρε μᾶς, σῶσε μᾶς· καλ-
λιον κοντὰ σου κοπέλλα, παρὰ στὸ δρόμον τῆς ἀσω-
τίας βασιλιᾶδες.

Ο ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμπτη ὅς Πέμπτη

Ἐπισημὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίος 5.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 13 (ὁ ἕνας ἀπὸ κάρου, Πε-
ραίας 2, Ἐπαρχίος 7.

Κλεισιές. Ἀθήνα 6, Ἐπαρχίος 2 (ἡ μιὰ λη-
στεία).

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίος 1 (μὲ ληστεία).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ